

lang tids fravær fra arbejdsdagens rutine med dens benyttelse, udvikling og ajourholdelse af faglige kvalifikationer. Også tabet af hverdagens fællesskab med kammeraterne på arbejdspladsen er ofte en alvorlig sag.

Det menneskeligt og samfundøkonomisk mest urimelige i den nuværende ordning er, at loven tvinger de henimod 200.000 arbejdsløshedsdagpengemodtagere til ikke at måtte foretage sig noget. Vejen ud af Danmarks problemer er tværtimod, at der bliver bestilt meget mere til fordel for landet. Derfor er det åbenbart, at samfundet ikke har råd til at undvære disse menneskers arbejdskraft. Krumtappen i ny arbejdsløshedslovgivning må derfor givetvis være, at de, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, også udfører nyttigt arbejde. Jo mere, des bedre for os alle sammen.

Ifølge gældende lov sørger skatteyderne for, at der hver måned udbetales op til ca. 7000 kr. til hver og en, som er registreret arbejdsløs.

Mens den, der går på arbejde, må afse ca. en halv snes af dagens bedste timer herpå, har de registreret arbejdsløse dagen til egen rådighed. Blot de ikke udfører egentlig arbejde (eller hvis de alligevel gør det: at det gøres så gedulgt, at det ikke opdages).

Her har vi en vigtig forklaring på, at underskud og stadig stigende gæld er hovedelementer i den hidtil førte politik.

Kun ved at få mere arbejde udført kommer det danske samfund op af sumpen. For den enkelte er lediggangen ødelæggende. Skal arbejdsduelige mennesker have penge, skal de have bestilt noget først.

Det er ikke »slavemarkeds-politik«, men en sund tankegang at kræve, at den ellers arbejdsløse skal bestille noget for at få sine penge. Tværtimod er det en god og sund indstilling, at folk skal arbejde for at få løn.

Samfundet kunne simpelt hen ikke eksistere, hvis nysocialisternes foragt for arbejdet vandt overhånd.

Både for den enkeltes og for landets skyld må vi nødvendigvis have den mentalitetsænding, som nærværende lovforslag udtrykker.

Forslagsstillerne er helt på det rene med, at de bryder hårdt og brutalt med vanetænkning blandt politikere, blandt embedsmænd og i organisationerne. Men disse vanetænkere har haft mere end rigelig tid til at afsløre deres evneløshed over for problemerne. Kendsgernerne har dømt dem i en sådan grad, at tiden nu er inde til at prøve noget helt nyt.

Forslagsstillerne imødeser hundredvis af mere eller mindre kløgtige indvendinger og forbedringsforslag til netop den opbygning, forslagsstillerne er nået frem til. Forslagsstillerne modtager selvsagt gerne ændringsforslag, men ved udformningen heraf må man hele tiden være meget opmærksom på, at man ved at forbedre ud fra én synsvinkel måske gør lovforslaget alt i alt dårligere ud fra andre, for eksempel ved at forvolde mængder af øget gold administration. Og nødigst af alt skulle debatten på dette samfundsvigtige område afspore i den sædvanlige masse af tomme injurier og ufrivillige eller vilde misforståelser. Først når man har sat sig grundigt ind i lovforslaget, kan man med sømmelighed deltage i drøftelsen af det.

Blandt det hermed fremsatte lovforslags fordele er:

Den enkelte skal ikke mere forsumpe i lediggangens psykiske og fysiske forbandelser, men får opbygget et virkelighedsholdbart livsmønster. Dette gælder ikke blot de egentligt arbejdsløse. Også mange andre nages af overflødhedskomplekser, der kan lindres ved, at de i én eller flere dage kommer ud at bestille noget fornuftigt blandt andre mennesker. At få afløb for virketrang er sundt – også selv om der skulle gå mange skår af fagforeringsmonopoltyranniet og uddannelsesperfektionsmekrav. De, som nu ofrer en halv snes timer dagligt eller mere på arbejde, skal ikke længere affinde sig med, at deres skatter bruges til, at de arbejdsløse stort set får lige så mange penge udbetalt, som de selv gør, og i tillæg hertil kan anvende deres dag, som de vil. Der skal ikke mere ske nogen forflygtigelse af det sunde princip om, at den arbejdsduelige skal have gjort en arbejdsindsats, før han får sine penge udbetalt. Arbejdskraftreserven – om den så kun eksisterer for en enkelt dag – bliver udnyttet til samfundets tarv.

Vi bliver fri for de absurde karantæneidømmelser, hvor man straffer den arbejdsløse, som har gjort en fornuftig indsats. I det hele undgås også de ømtålelige sager om arbejdsvægring. Problemerne omkring 26 ugers reglen forsvinder (den regel, som muliggør, at nogle efter et halvt års arbejde i årevis kan bidrage til familiens levefod med tusind kroner om ugen fra arbejdsløshedsdagpenge). Endvidere undgås efter lovforslagets vedtagelse problemer i de tilfælde, hvor et firma ikke har brug for sin normale arbejdskraft i en periode, for eksempel omkring jul eller andre helligdage, ved dårligt vejr eller sæsoner eller på ugedage, hvor der er lav aktivitet. De, der går og venter på indkaldelse til værnepligt eller påbegyndelse af en fortsat uddannelse, får et naturligt indtjeningsstæsted. Det sam-